

& PAMPHILA, duos fuisse PERIANDROS, contenderunt. Tyrannum alterum, alterum vero sapientem, eumque Ambraciotem. Id quod confirmat AELIANVS quoque. Quae si ita se habeant, per errorem, quae Tyrannus ille aut dixit, aut fecit, philosopho, & philosophi contra effata Tyranno illi tribui potuerunt. Quicquid huius sit, pleraque, quae illi tribuuntur, effata egregia plane sunt, & viro sapiente non indigna, non nulla tamen artes tyrannicas redolent.

§. IV. Quod autem in omnibus officiis accurate diligenterque considerandum est, simulque fundamentum prudentiae ciuilis constituit, ut ab utili non separetur honestum, id probe PERIANDER obseruauit, & primo loco merito a nobis expenditur. DIOGENES hoc praetermisit, legitur tamen apud alios, sententiamque PERIANDRI ita expressit IOACHIMVS CAMERARIUS: *** insanit utile qui de recto separat.* Idem saniores philosophi omnes inculcant. Namque ut de PLATONE ac ARISTOTELE nihil dicam, M. TVLLIVS CICERO in eo totus est, ut demonstraret, tam arcto vinculo connexum esse utile cum honesto, ut illud statim utile esse desinat, quam primum ab honesto recedit. *Ut quod turpe est, inquit, id quamuis occultetur, tamen honestum fieri nullo modo potest: sic quod honestum non est, id utile ut sit effici non potest, aduersante & repugnante natura.* Et alibi: *** Hoc de quo agimus, id ipsum est, quod utile appellatur, in quo lapsa consuetudo deflexit de via, sensimque eo deducta est, ut honestatem ab utilitate secernens, & constitueret, honestum esse aliquid, quod utile non esset, & utile, quod non honestum, qua nulla perniciēs maior hominum vitae potuit afferri.* Summa quidem auctoritate Philosophi seuerē sane atque honeste haec tria genera confusa cogitatione distinguunt: quicquid enim iustum sit, id etiam utile esse censent, itemque quod honestum, idem iustum, ex quo efficitur, ut quicquid honestum sit, idem sit utile. Memorat quoque, ** SOCRATEM* solitum fuisse execrari eum, qui haec (utilia & honesta) natura cohaerentia, primum opinione distraxisset. Atque hanc CICERONIS sapientumque virorum sententiam ratio tam manifesto comprobatur, ut coecum esse oporteat, qui non perspiciat, ita, ut illi dicunt, rem se habere. Nec permittit, ut aliter sentiamus, ipsa iusti

†† Hist. Var.
lib. XII. cap.
XXXV.

** in Ludo
septem sapientum
p. 128.

* de Officiis
lib. III. cap.
XIX.
** lib. II.
cap. III.

* lib. III. de
Offic. cap. II